

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

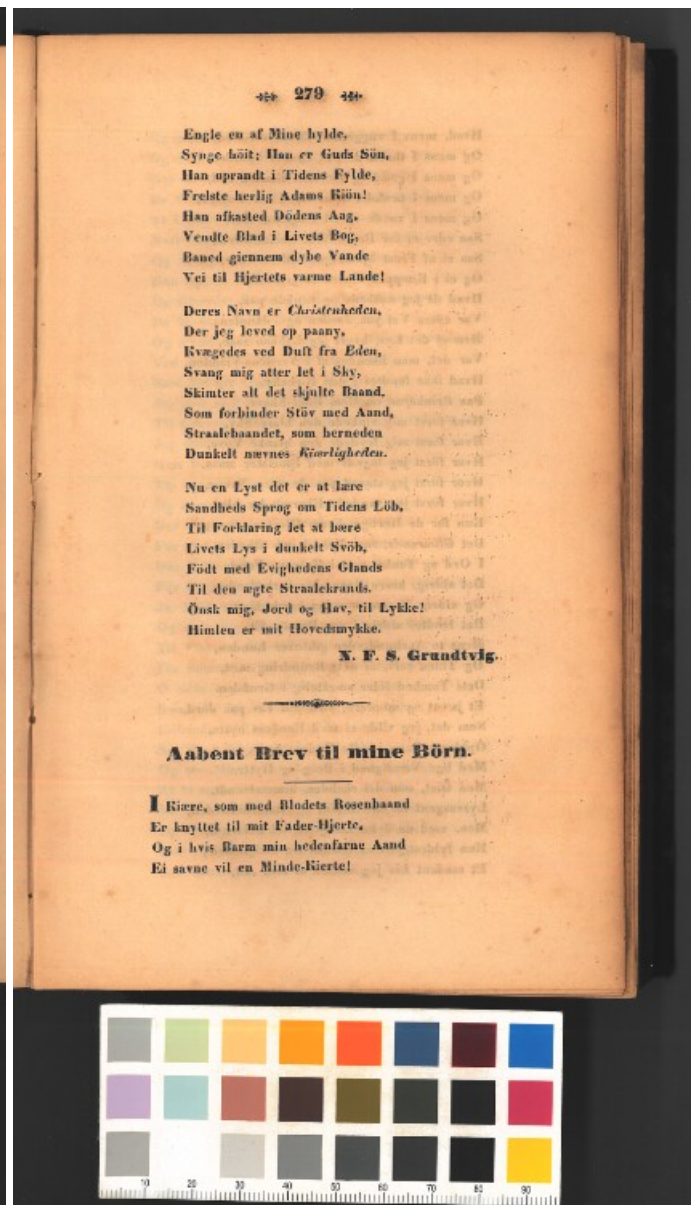
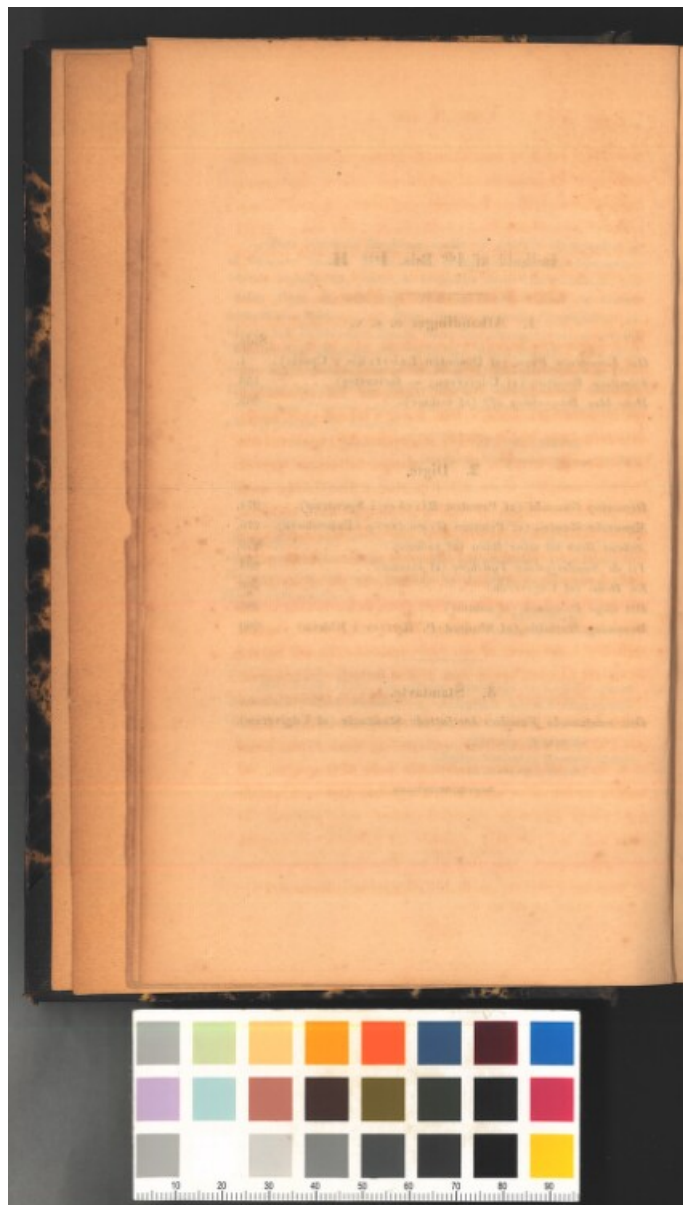
Titel: Aabent Brev til mine Børn

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Aabent Brev til mine Børn", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1841_705_2-txt-shoot-idm112/facsimile.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Engle en af Mine hylde,
Synge høit: Han er Guds Søn,
Han oprandt i Tidens Fylde,
Frelste herlig Adams Riig!
Hn afkasted Dødens Aag,
Vendte Blad i Livets Bog,
Baned giennem dybe Vande
Vei til Hjerterets varme Land!

Deres Navn er *Christenheden*,
Der jeg leved op paany,
Kvægedes ved Duft fra *Eden*,
Svang mig atter let i Sky,
Skimter alt det skjulte Baand,
Som forbinder Støv med Aand,
Straalehaandet, som hernedes
Dunkelt nævnes *Kjærligheden*.

Nu en Lyst det er at lære
Sandheds Sprog om Tidens Løb,
Til Forklaring let at høre
Livets Lys i dunkelt Svøb,
Født med Evigheds Glands
Til den ægte Straalekrands,
Ønsk mig, Jord og Hav, til Lykke!
Himlen er mit Hovedmykke.

N. F. S. Grundtvig.

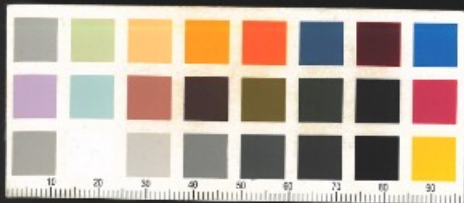
Aabent Brev til mine Børn.

I Niere, som med Blodets Rosenhaand
Er knyttet til mit Fader-Hjerte,
Og i hvis Darm min hedenfarne Aand
Ei savne vil en Minde-Kjertel!

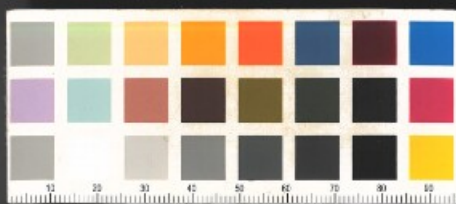
Hvad, mens I vuggedes i Moders Skød,
 Og mens I thrøede paa Faders Skulder,
 Og mens I grød og læ med Rinden rød,
 Og mens I tænkte, at al Daad var Bulder,
 Og mens I voxde op til Ungdoms-Aar,
 Saa eder ei for Bryst faldt Skole-Støvet,
 Saa ei af Frost hjemsoegdes eders Vaar,
 Og ei i Knoppen visned Bøgeløvet;
 Hvad da jeg ønskede og tænkte paa,
 Var eders Vel paa Jorden og i Himlen;
 Men ei det Lys, hvori jeg Lykken saae,
 Var det, man blomdede af i Verdens-Vrimlen.
 Hvad ikke fandtes i den Kirkeby,
 Paa Brinkerne imellem Bøge-Shove,
 Hvor først mig viskede den klare Sky,
 Hvor først mig frydede den blanke Vove,
 Hvor først jeg legede med Blomster smaa,
 Hvor først jeg staved paa de store Navne,
 Hvor først jeg vandede Kiærminder blaa
 Kun for de Herlige, hvem Hjerter sayne;
 Det Glærende, som Verden nu tilbeder,
 I Ord og Tanke, som i Kaar og Færd,
 Det aldrig, kiære Børn! jeg ønskede eder,
 Og aldrig Nogen, som jeg havde kiære;
 Det fandtes aldrig i vor Præste-Æt.
 Mens to Aarhundreder gik over Lunden,
 Og Tiden selv, af dets Beundring mæt,
 Dets Tomhed føler smertelig i Grunden.
 Et jævnt og muntert, virksomt Liv paa Jord,
 Som det, jeg vilde ei med Kongers bytte,
 Opklaret Gang i vilde Fædres Spor,
 Med lige Værdighed i Borg og Hytte,
 Med Oiet, som det stahdes, himmelvædt,
 Lysvægent for alt Skiønt og Stort herneen,
 Men, med de dybe Længsler vel bekendt,
 Kun fyldestgjort af Glands fra Evigheden;
 Et saadant Liv jeg ønskede al min Æt,

Og pünsed paa med Flid at forberede,
 Og naar min Sjæl blev af sin Grublen træt,
 Den hviled sig ved „Fadervor“ at bede,
 Da fulde jeg den Tröst af Sandheds Aand,
 At Lykken svæver over Urtegarden,
 Naar Støvet lægges i sin Skøbers Haand,
 Og Alting ventes i Naturens Orden;
 Run Spiers frisk og grøn i tidlig Vaar,
 Og Blomster-Floret i den varme Sommer;
 Da Modenhed imøde Planten gaar,
 Og fryder med sin Frugt, naar Høsten kommer!
 Ved dette Lys, for mine Øine klart,
 Som det der rinder op i Morgenrøden,
 Jeg seer med Gru i Døgnets Skolefart
 Til Gravens Mulm et Væddeløb med Døden;
 Jeg seer med Vemod paa de Gutter smaa,
 Hvis Rinder gløde og hvis Øine tindre,
 Thi ogsaa de skal bræt i Skole gaar,
 Og immer, mens de voxer, blive mindret
 Der visner Rosen i Gravluften kvalm,
 Før end til Duft den Deilige oplukkes,
 Der brister Øiet paa Ligbaarens Halm,
 Før Nogen tænker paa, hvad Lys der slukkes!
 Ja, blød, mit Hjøvte, ved de bange Naar,
 Og skam dig ei, om Graaden kvæler Røsten!
 Til Vintren vies der den unge Vaar,
 For Sommeren besveget og for Høsten!
 O vilde dog hver Levende i Landet,
 Som selv den sorte Skole gjennemgik,
 Edfrides af Ilden og af Vandet,
 Sin Bane følge med et Falkeblæk,
 Og see *Miraklene*, han det mon skyldte,
 At ei med Skaverne han foer til Hel,
 Før Livet blomstrede i Ungdoms-Fylde,
 Og overspendtende blev Kraftens Væld!
 Han skulde da fra Livets Morgenrøde
 Svævelsom jeg, opstille dem med Gru,

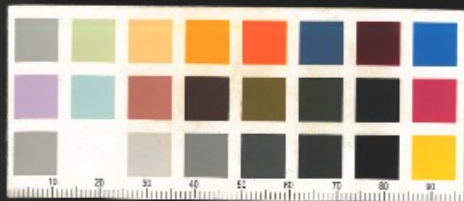

Stalbrødrene engang, de Tidligdøde,
 Vi med den fælles Moder fattes nu,
 Og aldrig nanne, for en Drivhus-Grøde,
 Og Udsigt til de „vise Levebrød,”
 At offre Gutterne med Kinder røde,
 Til *Graanstithen* og den visse Død.
 Den visse Død, som selv, naar Livet vinder
 (Tilhæmper sig en Seier dyrekøbt),
 Dog uopløselig os til sig binder,
 Som Lazarus, i Jordeklæder svøbt.
 End haaber jeg, ved disse Lys, som brænde
 I Hjerne-Kammeret med Flamme klar,
 At see paa *Dantes* Mark sig Bladet vende,
 Thi yderst Fare kræver Redning saar;
 Men vil den Slægt, som fører Ordet nu,
 Stokblind for Aandens Levnetsløb paa Jorden,
 Til Enden haanlig smile ad min Gra,
 Og ad mit store Skjalde-Haab om Norden;
 Velan! saa blomstret op i Herrens Navn,
 Med eders Faders Smil ad vrangne Domme,
 Og venter rolig, i hinandens Favn,
 Paa Dagen, som han fuendsaac, skal komme!
 Ja, mine Børn! hvad jeg i Spejlet saae,
 Som dannedes af Viisdoms sikre Hænder,
 Det store Lys paa *Livets* Himmel blaa,
 Som straalet sollebart, men ikke blænder,
 Opstigende af Hjertets stille Hav,
 Med Fortids Efterglans til Morgenrøde,
 Skal først maaskee, naar jeg har lagt min Stav,
 Befrugte Marken til sin Eftergrøde;
 Men som det lønlig for min Sjæl opvædt,
 Og vil for Eders sikkerlig oprinde,
 Det skal i Eders Dage sløvs grandt,
 Paa *Graasteens* Klint, som under grønne Linde;
 Og naar Dets blanke Straalre gaar i Dauds
 Paa Tidens Hav, som *Mandjens* Kreds ombælder,
 Og *Liv* og *Aand* formøles i Dets Glands,

Saa Tideligt og Evigt sammensmelter;
 Da tier Drengens og Daarens Spot
 Med Synerne, som frydede mit Øie;
 Saa let jeg bar det under Haaret graat,
 Hvad i min Manddom kump jeg kunde doie,
 Den Livets Skole, jeg har peget paa,
 Og tryglet Jordens Guder om at bygge,
 Som ved et Trylleslag skal da opstaae
 Og kjerlig favne eders Faders Skygge,
 Beklagende, han ei blev hørt i Nord,
 Før Muren revæde paa Borg og Kirke,
 Og sig friggjorde selv hvert Fugle-Ord,
 Der let sig svinger over Bog og Birke.

Nu, mens den töver, Lysets Atterdag,
 Det vare lidet, eller vare længe,
 O, viser dog, I har en bedre Smag,
 End man afrettes til som Skole-Dreng
 (For Læbe- og For Gane-Consonant,
 For Føll i Form og Bømmert i Stilen),
 Det gamle Nordens Smag, for Stort og Sandt,
 For Kamp-Daaden og for Hjerte-Heilen,
 Den Smag, hvormed jeg er endnu til Spot,
 Hvor alle Dværge fuske paa det Net,
 Og hvor man Syn har for det Store blot,
 Som *Udgaards* store, fuleløse Jette!
 I Sønner! som mig over Havet groe,
 Nu lærer smukt med eders Fader Skammen!
 Stadfester med ham Nordens gamle Tro,
 At Åblet falder ikke langt fra Stammen!
 Ei Sølv og Guld, men kun et heligt Navn,
 Med mange giøve Fædres sammenslyngnet,
 Og Mindet om en Mand, som taalde Savn,
 Og stod paa Alderdommens Kyst fornyet,
 Og om en Fader, som med Kamphaand
 Omværned eders Vext i onde Dage,
 Til sanddruue Mennesker med Liv og Aand,

Og Friheds Krav, hvor Baand er blot til Plage,
Run det er Arven, I til Skifte faae;
Men maa kun i sin Art den Frugter høre,
Da skal I føle under Isen graa,
I har det bedste, vi kan hve begjære!
Og Du, min Daatter! Moders Liljevand!
Vor Herre vogte Dig for Folkemunde!
Omfaa i Hjertet kun din Faders Aand!
De stille Vaande har de dybe Grunde.
Det *Glimrende* vel frister eders Kiøn,
Men mægter dog ei Hjertet at forblinde,
Hvor det er dybt og solklar i Løn,
Som hos den søgte fødte *Dannekvinde!*

N. F. S. Grundtvig.

Til de Sønderjydske Tydske*).

Ich habbe nycht gedrunken van den Franckeschen wine
Ock nicht van dem, de de wasser uff dem Rine,
Dat mach tek heeldlichen hagen;
Ich moet mi nu tovroden geben
Und diechen unde schrien up dit mal emen,
Also mi vader unde moeter gelevet hassen.

Dansk Rimkrønike paa Plattysk.

Behold kun I jert Eget,
Hver Lap og Traad og Trævl,
Thi hvad der er formeyet,
Er dog i Grunden Vrævl!

*) Ved Efterretningen om den sterke Begeistring i Sønderjyland for den Tydske Nationalsang „Nie sollen ihn nich haben,“ og naturligviis kun stilet til de *Begeistrede*.

